

AĞIRLADI İSTANBUL

*Ağırladı İstanbul 1805'de
buhar makinesi ile çalışan bir harp gemisi ile gelen iki İngiliz Amiralini,
sonra yüreğinde duydu İstanbul
mahkumların çektiği küreklere
ve uygun rüzgarlara muhtaç gemilerinin sızısını,
ve düştü yüreğine İstanbul'un bir garip kara taş sevdası...*

*Neyren Deresi'nin molozlarında bulduğunda siyah taşları
Ereğli'nin Kestaneci Köyü'nden Uzun Mehmet
buğdayını götürmüştü Köseazı'ndaki değirmene
ve bilmiyordu 1829'da
İstanbul'un kara taş sevdasının tarihsel bir zorunluluktan çıktığını
Bir solukta ulaştı İstanbul'a Mehmet
"buldum" dedi "yerini gösteririm" dedi
5000 kuruş ödül verdi Padişah
bir de maaş bağladı ölene kadar 600 kuruş,
ve beklerken Leblebici Hanı'nda saraydan gelecek heyeti
boğdurdu Mehmet'i Ereğli Derebeyi Hacı İsmailoğlu Efendi...*

*Yeniden aklına geldiğinde İstanbul'un eski sevdası kara taş a dair
bir heyet kuruldu sarayda
başlarında sarayın kapıcıbaşlarından Ahmet Nazif
ve padişah binaları idarecilerinden Hasan Halife
aradılar ve buldular kara taşı
tam da söylediği yerde Mehmet'in,
ve Darphane Nazırı Tahir Paşa
sundu havza sınırlarını gösteren mazbatayı padişaha altın tepside.
Ferman emretti padişah araziye geçirip kendi vakıf mülküne
işletsin istedi Hazine-i Hassa 1848'de
işte o günden bu yana maden işçisiyim ben...*

Galatalı İngiliz Kumpanyası geldi önce 1848'de
kömür çıkarttım Galatalı banker ermeni ve yahudilere,
kömür çıkarttım Kırım Harbinde
İngiliz ve Fransız gemileri dolaşsın diye Karadeniz'de.
Zafiropulos'u tanıdım 1859'da,
1860'da İngiliz Kumpanyası'nı,
ve Dilaver Paşa'yı 1865'de
günde 2 vardiya olsun dedi paşa her vardiya 10 saat,
yasakladı madenci olmayı 13'ünden küçüklere ve 50'sinden büyüklere
ve topladı zorla Ereğli Livası köylerinden halkı madenin kara derinliğine.
Ben devam ettim kömürü çıkartmaya
Marko, Andon, Yorgi, Milopero, Nikola,
Kasap İsmail, Hasan Çavuş, Sarıcazade ve nicelerine
elimde kazma, sırtımda küfe ile...

Kazmayı bırakıp tüfeğe sarıldım Fransız'a karşı Kurtuluş Savaşı'nda
yar etmedim alnımın terini de kömürümü de gaban ellere
ve karşıladım Cumhuriyeti başım dik alnım açık kapkara ellerimle
yaşarken yerin altında, çalışırken, hastalanırken, ölümlük
grev de yaptım zaman zaman emeğimi yemesinler diye
hatta bir keresinde takıp koca bir kenti peşime
yürüdüm de Ankara'nın yoluna
barikatlar kurup durdurdular Mengen'de...

Bir anıt yaptılar ölenlerimiz için Zonguldak Limanı'nda
kömür karası mermerden,
altın rengi metaller çaktılar ölen her birimiz için
tam 3548 tane
ad, soyad, doğum, ölüm, bir de müessesese.
En küçüğümüz 13 yaşındaydı öldüğünde
en büyüğümüz 64
ve bulamadılar 737 arkadaşımın ölüm yaşını defterlerde
çarpıp bölersen eğer
görürsün 33 yaşında öldüğümü sen de.

Yanar tutuŖur Ŗimdilerde ölenlerimiz
her günbatımında güneŖin kırmızı saçlarında,
oralarda deęil
gelin de burada görün bizleri,
ve anlamak isterseniz eğer bizi
kapatın madenci lambalarınızı taŖırken asansör yerin altına sizi,
acıkırsanız ekmeğimizi veririz size
susarsanız eğer suyumuzu
ama gelin,
yerin 563 metre altında sıkın simsiyah ellerimizi...

Ben her gün kömür çıkartırım kazmamla sizin için.
Dostlarımın yüreğine vururken kazmamı
bu Ahmet derim bu Mehmet bu Necati
ve titrer ellerim domuz damının çıtırtısında.

Unutmayın,
unutmayın asla
her gün odalarınızı ısıtan kömür değil
göçük altında kalan arkadaşlarımızın YÜREKLERİDİR aslında...

3 Haziran 2010, Zonguldak

